

Stk. 4 svarer til Invalidforsikringslovens § 1, sidste Stk. Som Bestemmelsen nu er affattet, kan den anvendes saavel med Hensyn til Aldersrenten som med Hensyn til Invalidrenten.

Til § 2.

Stk. 1 og 2 svarer til Sygekasselovens § 1. I Stk. 1, næstsidste Linie, har man ændret Ordene „kan Anerkendelse nægtes“ til „bør Anerkendelse i Almindelighed nægtes“. Denne Ændring vil ikke medføre Afvigelse fra den Maade, hvorpaa Bestemmelsen nu praktiseres. Da der nu er Sygekasser næsten overalt i Landet, og da det af Hensyn til Kassernes forsikringsmæssige Bæreevne vil være uheldigt, om der bliver for mange smaa Kasser, har man allerede i adskillige Aar kun undtagelsesvis anerkendt nye Sygekasser for Omraader, hvor der allerede bestaar en eller flere Kasser. Det nu valgte Udtryk maa anses for bedre stemmende med denne Praksis.

Stk. 3 som Sygekasselovens § 2.

Til § 3.

Svarer til Sygekasselovens § 3. Man har dog ladet dennes Stk. 2 („Under særlige Omstændigheder kan Anerkendelse meddeles eller bevares af en Kasse med et mindre Medlemstal“) udgaa, da Bestemmelsen er overflødig, naar der i Stk. 1 staaar „som Regel“. Endvidere har man affattet Stk. 2 saaledes, at Bestemmelse om Sammenslutning af Sygekasser kan træffes af Ministeren, efter at der er givet Sygekassenævnet, paa-gældende Sygekasser og Centralforeningen Løjlighed til at udtale sig; ifølge den nu-værende Affattelse skal der foruden Udtalelser fra Sygekasserne og Centralforeningen foreligge en *Indstilling* fra Sygekassenævnet. Medens Ministeriet finder, at det er ønskeligt, at Spørgsmaalet bliver belyst gennem Udtalelser fra de nævnte Institutioner, kan man ikke anse det for rigtigt, at den Afgørelse, Ministeren derefter træffer, skal være afhængig af en Indstilling fra en enkelt af disse Institutioner, Sygekassenævnet.

Til § 4.

Stk. 1 som Sygekasselovens § 4, Stk. 1. Dennes Stk. 2; hvorefter Anerkendelse kan meddeles Sygekasser, der bestod den 1. August 1892 og omfattede en Kreds af Personer, knyttede til en enkelt bestemt Forretning eller Virksomhed, har man udeladt, da Bestemmelsen nu er uden praktisk Betydning; herved bemærkes dog, at det naturligvis er forudsat, at de faa eksisterende an-

erkendte Sygekasser af den nævnte Slags beholder deres Anerkendelse.

Stk. 2—6 som Sygekasselovens § 5.

Til § 5.

Som Sygekasselovens § 29 med følgende Ændringer: I Stk. 1, Nr. 1, henvises nu ogsaa til Bestemmelsen i § 56 vedrørende Medlemmernes Ansvar med Hensyn til Invalid- og Aldersrenten. — I Nr. 2 er sidste Punktum om Adgang til at indanke Direktørens Afgørelser for Socialministeren slettet, idet man i § 29, Stk. 1, har optaget en almindelig Regel om, at Direktørens Afgørelser kan indankes. — Nr. 5 har man ændret saaledes, at Sygekassens Størrelse (over 1 000 Medlemmer) og ikke som nu dens Beliggenhed (København og Købstæder med over 10 000 Indbyggere) bliver afgørende for, om den skal have en autoriseret eller af Socialministeriet anerkendt Revisor, hvilket maa anses for at være en mere rationel Ordning. — Endelig har man i Overensstemmelse med det ovenfor anførte slettet Ankebestemmelsen i Stk. 3 samt ombyttet dette Stykke og Stk. 2.

Til § 6.

Stk. 1 som Sygekasselovens § 6, Stk. 1.

Stk. 2 er, naar undtages, at Datoen er forandret til 1. April 1931, enslydende med Sygekasselovens § 6, Stk. 2, idet man dog har udeladt denne Lovbestemmelse to sidste Punktumer („De Indtægts- og Formuegrænser, som fastsættes i fremtidige Bekendtgørelser, skal være ens for alle de i 1ste Stykke nævnte Kategorier af Personer, — Hvor Talen er om Personer, hvis Indtægtsforhold er usikre, vil de i Bekendtgørelsen fastsatte Indtægtsgrænser kunne forhøjes med indtil 20 pCt.“). Disse Bestemmelser, der blev indsat ved Lovrevisionen i 1927, betyder et uheldigt Brud med den Opfattelse af Bestemmelsen i § 6, Stk. 1, som altid før har været haandhævet, at ubemidlede Personer af Arbejderklassen under alle Omstændigheder maa være adgangsberechtiget til Sygekasserne. Man har fra nogle Sider kaldt dette for et „Privilegium for Arbejderklassen“ og derved villet udtrykke, at den nævnte Opfattelse medførte en uberettiget Fordel for Arbejderne. Dette er imidlertid en misvisende Maade at betragte Spørgsmaalet paa. Naar man vil give ubemidlede Arbejdere en ubetinget Adgang til Sygekasserne, sker dette først og fremmest ud fra den Betragtning, at den almindelige Sygeforsikring gennem de anerkendte Sygekasser kun daarlig vil løse sin Op-